

FOAIE PAROHIALĂ

OCTOMBRIE 2026

0214136570

pr.mihai.martinas@hotmail.com

www.catholicamd.ro

„Fii fidel atunci când
nu ești fidel”

Una dintre surorile Sfintei Tereza a Pruncului Isus, Maria, s-a simțit puțin abătută și descurajată din cauza dorințelor arzătoare de sfințenie pe care le vedea la sora ei, Tereza, dorințe pe care ea nu le vedea în propria inimă. De aceea, i-a scris Terezei că nu reușește să-L iubească pe Isus așa cum Îl iubește ea.

La aceasta, Tereza i-a răspuns repede, spunându-i că nu a înțeles nimic din Calea ei mică. Ceea ce Îi place lui Dumnezeu la Tereza nu sunt dorințele ei îndrăznețe, ci faptul că își acceptă, ba chiar își iubește, slăbiciunea. Tocmai pentru că

recunoaște adevărul condiției ei slabe, ea poate iubi atât de mult: „Dragă soră, cum poți spune că dorințele mele sunt semnul iubirii mele?... Ah! Simt cu adevărat că nu este deloc aceasta ceea ce Îl mulțumește pe Dumnezeu în sufletul meu mic; ceea ce Îl mulțumește este că mă vede iubindu-mi micimea”.

Ceea ce Îi place cel mai mult lui Dumnezeu nu sunt dorințele grandioase și încercările eroice, făcute după propria voință, de a escalada muntele sfințeniei. Ceea ce Îi place cel mai mult lui Dumnezeu este smerenia noastră. El se bucură atunci când recunoaștem cât de mult

avem nevoie de El. Se bucură când ne vedem așa cum suntem cu adevărat (slabi, fragili și complet dependenți de El) și ne abandonăm acestei realități, încredințându-ne întreaga viață în mâinile Lui. Așadar, nu trebuie să ne rezolvăm toate problemele și să escaladăm muntele perfecțiunii înainte de a îndrăzni să ne întâlnim cu Dumnezeu. Dacă suntem smeriți, Îl putem întâlni chiar acum, în vale, și putem fi duși sus, pe munte, de El. **Într-adevăr, atunci când venim la El cu o astfel de smerenie și încredere, pare că nu se poate abține să nu ne ridice, să ne țină în brațe și să ne ducă spre noi înălțimi în viața spirituală, înălțimi pe care nu le-am putea atinge niciodată de unii singuri.**

Sfântul Bernard, într-o afirmație extraordinară, a descris cum, un asemenea tip de smerenie, „atrage, de fapt, harul”. Noi nu primim harul doar în mod pasiv: îl putem atrage! Și facem acest lucru în modul cel mai puternic nu propunându-ne să cucerim singuri vreun obiectiv spiritual, ci confruntându-ne cu adevărul sincer despre numeroasele noastre defecte și imperfecțiuni. Nu suntem atât de răbdători, buni, generoși sau devotați pe cât am putea crede și, cu siguranță, nici pe cât ar trebui.

Cu adevărat, atunci când stăm în prezența Dumnezeului preasfânt, nu putem să nu ne confruntăm cu adevărul propriei noastre lipse de sfințenie. Iar **această recunoaștere smerită „pune capăt trufiei ochilor, atrage harul și pregătește pentru salturile Mirelui... Am învățat că nimic nu este atât de eficient pentru dobândirea, păstrarea și recuperarea harului ca descoperirea faptului că**

în prezența lui Dumnezeu trebuie să stai întotdeauna cu venerație și să nu cazi în mândrie”.

Ce trebuie să facem pentru a ne „iubi micimea” și a trăi ceea ce Tereza numea „Calea cea mică”? **Sfânta Tereza explică: Calea cea mică „este calea copilăriei spirituale, calea încrederii și a abandonării absolute”. Din aceasta putem vedea cei doi piloni ai Căii sale mici: abandonarea și încrederea.**

Sfânta Tereza știa că cei mai mulți dintre noi nu manifestăm virtutea eroică și nici sfințenia extraordinară pe care le regăsim în istoriile marilor sfinți. Dar noi toți, chiar acum, cu toate neajunsurile noastre, o putem urma pe Tereza pe calea cea mică a sfințeniei. Cu toții, chiar și cei mai slabi dintre noi, putem învăța să ne abandonăm și să avem mai multă încredere. Acest lucru este la îndemâna noastră. S-ar putea să nu fim capabili peste noapte să ne învingem toate păcatele, să dobândim toate virtuțile și să ajungem la cele mai înalte niveluri ale rugăciunii

mistice. Dar putem cu toții, chiar acum, indiferent câte defecte avem, să creștem în abandonare și în încredere. Așadar, să luăm în considerare aceste două **cuvinte-cheie pe care Tereza le-a folosit pentru a rezuma Calea ei mică:**

- **Să ne abandonăm:** nu ne putem schimba acțiunile din trecut. Și s-ar putea ca în prezent să nu putem schimba faptul că avem un anumit defect. Dar un lucru pe care îl putem face este să îl acceptăm. Putem să îl acceptăm ca pe un fapt, să ne acceptăm sărăcia, să acceptăm adevărul despre numeroasele noastre defecte, să acceptăm adevărul despre dependența noastră totală de Dumnezeu și să abandonăm totul în mâinile Lui.

- **Să avem încredere:** nu putem schimba ceea ce am făcut și s-ar putea să nu avem în prezent capacitatea de a depăși o anumită slăbiciune. Dar putem să ne punem toată încrederea în Isus, să ne încredem în milostivirea Lui și să credem că Domnul ne va ierta, ne va vindeca și ne va transforma când și cum va considera El.

Și putem face acest lucru chiar acum. **În rugăciune, putem să ne exprimăm înaintea Domnului abandonarea și încrederea noastră:** „Isuse, eu mă lupt cu... (numește slăbiciunea); am făcut... (numește fapta); i-am rănit în aceste moduri pe oamenii pe care îi iubesc; am rănit relația mea cu Tine. Îmi pare rău. Voi încerca sincer să fac tot ce pot pentru a mă schimba, dar mai întâi accept că așa sunt eu acum. Îți încredințez aceste slăbiciuni și am încredere că mă poți ierta în bogata Ta milostivire și că mă poți vindeca de această slăbiciune, cu harul Tău”.

Nu este nevoie să fim super-sfinți

pentru a face acest lucru. Oricine, chiar și cel mai slab și mai mic dintre suflete, poate învăța să se abandoneze lui Dumnezeu în acest mod. **Tot ce trebuie să facem este să-L întâlnim pe Dumnezeu în valea smereniei și să avem încredere că El ne va duce sus, pe munte.** Nu uitați: nu imperfecțiunile noastre sunt cele care Îl mâhnesc pe Dumnezeu. După cum explică Tereza: „Ceea ce Îl ofensează pe Isus, ceea ce Îi rănește inima, este lipsa de încredere”.

Problema principală nu este că voi săvârși un păcat sau altul ori că voi cădea (cu toții vom greși și vom cădea!), ci ceea ce fac atunci când cad. Trec cu vederea modul în care lipsa mea de fidelitate dăunează prieteniei mele cu Dumnezeu și cu ceilalți? Mă justific singur și îmi găsesc scuze pentru greșelile făcute? Dumnezeu nu mă poate ajuta dacă aleg să fiu mediocru.

Dacă mă descurajez, mă simt frustrat și mă acuz pentru eșecurile mele, Dumnezeu nu mă poate ajuta, pentru că sunt prea egocentric. Să nu fim atât de uimiți și preocupați de imperfecțiunile noastre. Dacă ne cunoaștem cu adevărat pe noi înșine,

știm cât de puțin putem face singuri. Căderile nu ar trebui să ne șocheze atât de mult. **Tereza ne invită să ne aruncăm în brațele Tatălui ca un copil, încrezându-ne în iubirea Lui.**

Atunci când un copil greșește, își dă seama imediat, se simte vinovat, merge la tatăl său și îi spune: „Îmi pare rău, tati!”. Cred că tatălui i se înmoaie inima când îl vede venind în brațele lui cu smerenie, cu iubire și cu încrederea că tatăl îl iubește; nu se poate ca tatăl să nu-l ierte. Acest lucru este valabil și pentru Tatăl nostru ceresc.

Exprimând în mod practic Calea cea mică, Maica Mary Francis, autoare de lucrări de spiritualitate, spunea: **„Fii fidel atunci când nu ești fidel”. Când te împiedici și cazii, fii cel puțin fidel în a recunoaște că nu ai fost fidel. La fiecare cădere, la fiecare moment de eșec în fidelitatea față de Dumnezeu,**

avem ocazia de a fi fideli, răspunzând cu o inimă plină de remușcări, cu căință, cu hotărârea de a fi mai buni și, mai presus de toate, cu încredere deplină în iubirea și milostivirea Tatălui. „Acesta este eroismul: nu faptul de a nu cădea niciodată, ci acela de a ne ridica mereu... Putem fi foarte fideli în căința noastră. Putem fi foarte fideli în smerenia noastră. Putem fi foarte fideli în a recunoaște că am greșit. Putem fi foarte fideli în a spune: «Aș fi putut face mult mai bine»... Atunci când ne căim din toată inima, Dumnezeu ne spune: «Nici nu-Mi amintesc ce s-a întâmplat»”.

Cateheză inspirată din lucrarea *Când te rogi.*

Încredere, abandonare și transformarea sufletului tău, de Edward Sri.

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

„Imediat ce arunc o privire la Sfânta Evanghelie, imediat respir parfumurile vieții lui Isus și știu în ce parte să alerg... Nu mă lansez spre primul loc, ci spre ultimul loc... Da, simt asta, chiar dacă aș avea pe conștiință toate păcatele care se pot comite, aș merge, cu inima frântă de căință, să mă arunc în brațele lui Isus, pentru că știu cât de mult îl iubește pe fiul risipitor care se întoarce la El”.

„Încrederea și Iubirea” sunt așadar punctul final al relatării vieții ei, două cuvinte care asemenea farurilor au luminat întregul ei drum de sfințenie, pentru a putea conduce pe alții pe aceeași „cale mică de încredere și de iubire”, a „copilăriei spirituale”. Încredere ca aceea a copilului care se abandonează în mâinile lui Dumnezeu, insepărabilă de angajarea puternică, radicală a iubirii adevărate, care este dăruire totală de sine, pentru totdeauna, așa cum spune Sfânta contemplând-o pe Maria: „A iubi înseamnă a dărui totul și a te dărui pe tine însuși”.

Astfel, Tereza ne indică nouă, tuturor, că viața creștină consistă în a trăi pe deplin harul Botezului în dăruirea totală de sine Iubirii Tatălui, pentru a trăi asemenea lui Cristos, în focul Duhului Sfânt, însăși iubirea Sa față de toți ceilalți.